

Београд, 14. фебруар 2016.

Напокон је направљен тај дугоочекивани цивилизацијски искорак, којим ће се још малчице ублажити став Немачке, како би размислила да замоли Албанију да размисли о ублажавању свог става поводом наше суперкандидатуре. Синоћ је наине у Београду приређен спектакуларни дуго најављивани суперконцерт суперзвезде западног Балкана, М.П. Томпсона.

Ночекивано, атмосферу је подгрејао сукоб лидера странке Лако Депримираних Партијаша (ЛДП) Младомира Живановића – Белог, и лидера Лиге Самоубеђених Владалаца (ЛСВ) Предрага Чичка. Бели је наводно тврдио да је ЛДП откупила за своје симпатизере и малобројне пријатеље 51% улазница Арене, што је истовремено тврдио и Чичак, аргументујући да је то уосталом његов стил (“My Way” – П.Ч.). Спор је напокон решио градоначелник, Млађан Мираш, откупивши свих 102% улазница, на кредит, под непознатим али врло повољним условима, рекавши Белом и Чичку – “Иш, имам и ја -my way”!

Снаге реда нису имале много посла. Према саопштењу министра унутрашњих послова у коалиционој влади: МС-ДОС-ЦС-ЦЗ-ПА-КО-ЈЕ-ТО-УПС, Ризе Бисљимија, једини озбиљнији инцидент изазвао је продавац пертли на Славији, извесни Станимир из Борче, који није хтео добровољно да уклони преостали ћирилични натпис у кругу двојке

- ПЕРТЛЕ, а што би могло озбиљно да угрози концентрацију уметника, а тек суперкандидатуру – у ху хууу!

Арену је испунила публика из свих крајева тренутне Србије: из Младеновца, Сопота, Обреновца, Гроцке, Винче, Лештана и Ресника, која је посебним аплаузом поздравила

Томпсон у Арени за Дан заљубљених

Пише: Марко Попара
четвртак, 23 фебруар 2012 03:55

Београђане, који су пешке прешли Саву, јер „двојка“ јел`те, не иде преко.

Концерт је отворио, поздравним говором, већ времешни али витални Војо Шубарић, у народу познат као Војо Шубара, евоцирајући успомене на дане када је био највећи шмекер на отоцима Томпсоновог завичаја, додуше само на онима са мањком хладовине. Изразио је жаљење што Србија нема таква острва, осим шумовите Аде Циганлије, где је он, Војо, одрађивао приправнички стаж. Сећа се као кроз маглу да му је за дипломски рад послужио неки "чича", чијег се имена не сећа. Разумљиво!

Уз френетични аплауз, сребрну статуу „Вучко“, уручила му је вишедеценијска председница омладине, Зорка Савићевић, којој су да се попне на бину припомогле вишедеценијске чланице, Фондовка Мандић и Сања Златанко.

Напокон, зачули су се звуци бубњева, и већ задремали МП Томпсон, пун елана као да га је олуја са Динаре избацила на бину београдске Арене, праћен овацијама београдске публике а и публике из околних држава: Војводине, Мачве, Влашке, Санцака..., почиње свој цивилизацијски искорак (а, да, то смо већ рекли).

Од првих тактова, адреналин у Арени се није могао мерити. Кулминација је постигнута када је господин Томпсон запевао хит: „Јасеновац и Градишка Стара, то је дило загорског бравара“. У том тренутку, неке жене у црном су побацале у зрак мајице, испод којих су засијали црвени брусхалтери задужени на мајском слету, 1975. Лудило је трајало до дубоко у ноћ.

Ех, у дну сале руку под руку, држали су се сетно Оливер Драгојевић и Живан Кркотатић. Приметивши сузу у Оливеровом оку, Живан рече: „Ех да сам ја тада био министар финансија, певао би ти мени као и други. Толике пореске олакшице не би могао да одбијеш“. На то Оливер бризну у плач.

Остало је само једно упражњено место у ложи. Наиме главни гост је морао хитно да отпутује у Румунију, на отварање моста на путу Жагубица-Бор. На самом чину отварања, узвикнуо је: „Е, ако нас сад не приме никад неће“!